

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Sikora

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 roku w Suchej Beskidzkiej

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. O. następujące kwoty:

a) 6.000 zł. (sześć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty,

b) 2.872, 50 zł. (dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2012r. do dnia zapłaty,

c) 565,80 zł (pięćset sześćdziesiąt pięć złotych 80/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.885,64 zł. (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 64/100) z tytułu części kosztów zastępstwa prawnego;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 548,36 zł (pięćset czterdzieści osiem złotych 36/100) z tytułu części kosztów zastępstwa prawnego;

5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej następujące kwoty:

a) 473 zł. (czteryście siedemdziesiąt trzy złote) z tytułu części opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony,

b) 1.081zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt jeden złote) z tytułu części wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt I C 203/15

Powód M. O. w pozwie z dnia 2 czerwca 2014 r. (k. 2), którego żądanie powód rozszerzył w piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2014 r. (k. 56-57), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 6.000,00 zł tytułem dopłaty zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, kwoty 5.556,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 565,80 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, jak również zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania (k. 3-7), powód podał, iż w dniu 8 czerwca 2012 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w którym doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia wielomiejscowego, stłuczenia głowy, skręcenia lewego stawu skokowego, złamania z przemieszczeniem nasady kości promieniowej w prawej ręce, a obrażenia te naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres powyżej 7 dni. W wyniku doznanych obrażeń powód był hospitalizowany, a następnie poddawany zabiegom rehabilitacyjnym. Powód wskazał, iż do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku w postaci ograniczeń ruchowych. Ponadto, powód podał, iż z powodu wypadku nie mógł wykonywać samodzielnie wielu podstawowych czynności życiowych, był uzależniony od osób trzecich, co było powodem jego stresu, cierpienia i rozdrażnienia. Do chwili obecnej powód odczuwa lęk na myśl o podróży jakimkolwiek środkiem lokomocji. Po wypadku powód był wyłączony z dotychczasowego trybu życia, ograniczeniu uległy jego kontakty towarzyskie, czas poświęcił głównie na odzyskiwanie sprawności, nie pracował, co wpływało na pogłębienie uczucia bezradności. Wskazano również, iż decyzją z dnia 15 maja 2013 r. strona pozwana przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 8.000,00 zł, zwrot kosztów leczenia w kwocie 803,65 zł oraz zwrot utraconych korzyści za okres 3-miesięcznej niezdolności do pracy w kwocie 5.424,30 zł. W uzasadnieniu rozszerzenia żądania pozwu (k. 56- 57), powód podał, iż kwota 6.120,86 zł dochodzona jest tytułem odszkodowania za uszkodzony w wyniku zdarzenia motocykl. Powód zakwestionował wyliczoną przez stronę pozwaną wartość motocykla na dzień szkody, bowiem według zleconej przez powoda prywatnej opinii biegłego wartość motocykla w dniu zdarzenia wynosiła 12.500 zł. Tymczasem strona pozwana wypłaciła powodowi z tytułu odszkodowania kwotę 4.927,50 zł. Biorąc pod uwagę koszt naprawy motocykla w wysokości 10.483,59 zł, strona powodowa żąda zasądzenia różnicy między kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną a kwotą kosztu naprawy motocykla, czyli 5.556,09 zł, przy czym od wskazanej kwoty powód żąda również odsetek od dnia 26 października 2012 r., bowiem w tym dniu pozwany wypłacił powodowi kwotę 4.927,50 zł. Nadto, powód domaga się również zasądzenia kwoty 565,80 zł, którą poniósł z tytułu kosztu uzyskania prywatnej opinii biegłego w zakresie oszacowania wartości motocykla wraz z odsetkami od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 sierpnia 2014 r. (k. 45- 47) oraz z dnia 19 grudnia 2014 r. (k. 84- 85), pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana podała, iż podejmując decyzję o wypłacie kwoty 8.000,00 zł w sposób wszechstronny rozważyła rozmiar krzywdy doznanej przez powoda, wobec czego wypłacona kwota spełnia swoją funkcję kompensacyjną i jest odpowiednia. W ocenie pozwanego żądana przez powoda kwota zadośćuczynienia w wysokości 6.000,00 zł ponad wypłaconą przez pozwanego kwotę 8.000,00 zł jest wygórowana i nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy. Zdaniem pozwanego, nieuzasadnione jest również żądanie odsetek od dnia wytoczenia powództwa, gdyż w razie ustalenia zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, zasadne jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania. Ustosunkowując się do żądania powoda zasądzenia poszczególnych kwot tytułem odszkodowania, strona pozwana podała, iż ustaliła odszkodowanie za uszkodzony motocykl w kwocie 4.927,50 zł, która to kwota jest różnicą ustalonej przez pozwanego wartości rynkowej pojazdu przed szkodą (9.700,00 zł) oraz wartości tzw. pozostałości w wysokości 4.772,50 zł. Przedmiotowa szkoda została rozliczona jako szkoda całkowita, gdyż przewidywane ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego motocykla przekraczają znacznie jego wartość przed szkodą. Nadto, strona pozwana wskazała, iż koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy w

kwocie 565,80 zł mogłyby podlegać ewentualnej refundacji w przypadku udowodnienia przez powoda, iż wyliczenia wartości odszkodowania przez pozwanego zostały nieprawidłowo sporządzone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 czerwca 2012 r. w miejscowości S., kierujący samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) – R. P., naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu prawidłowo motocyklowi marki H. nr rej. (...), którym kierował powód M. O., w wyniku czego doszło do zderzenia wskazanych pojazdów. W wyniku wypadku, powód M. O. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia wielomiejscowego, stłuczenia głowy, skręcenia stawu skokowego lewego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem. Powód został przetransportowany karetką pogotowia do szpitala w S.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej z dnia 9 października 2012 r., sygn. akt II K 343/12, postępowanie karne prowadzone w sprawie wskazanego wypadku wobec R. P. warunkowo umorzono na okres próby wynoszący 1 rok.

Dowód: okoliczności bezsporne, nadto odpis wyroku SR w Suchej Beskidzkiej z dnia 09.10.2012 r., k. 12).

Na skutek doznanych obrażeń ciała w wyniku przedmiotowego wypadku powód był hospitalizowany w okresie od dnia 8 czerwca 2012 r. do dnia 11 czerwca 2012 r. Od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia 20 grudnia 2012 r. powód pozostawał w leczeniu ambulatoryjnym (...) ZOZ w S. oraz (...) Ośrodka (...) w J.. Gips podudziowy powód nosił przez tydzień. W dniu 24 lipca 2012 r. zdjęto powodowi gips z kończyny górnej. W dniu 19 sierpnia 2012 r. doszło u powoda do powtórnego złamania tej samej kości, wobec czego ponownie zastosowano unieruchomienie gipsowe. Łączne unieruchomienie nadgarstka trwało około 3 miesiące. Od dnia 6 sierpnia do dnia 24 sierpnia 2012 r. powód poddawany był zabiegom rehabilitacyjnym w (...) ZOZ S., a następnie od dnia 21 listopada 2012 r. do dnia 5 grudnia 2012 r. w (...) Szpitalu (...) w Z..

Dowód: dokumentacja medyczna powoda (k. 14-32), opinia sąдово- lekarska z 07.07.2015 r.(k. 137- 138), częściowo zeznania powoda M. O. (k. 182/2).

Następstwem doznanych przez powoda obrażeń jest nieznaczne ograniczenie funkcji ruchowej nadgarstka prawego. Wskazany uszczerbek należy uznać za trwały. Jego wysokość na chwilę obecną należy określić na poziomie 5%. Powód odczuwał ból o dużym nasileniu bezpośrednio po wypadku do momentu podania znieczulenia ogólnego. Ból ten następnie po nastawieniu złamania i unieruchomieniu w gipsie znacznie się zmniejszył i trwał przez cały okres leczenia, przy czym nasilał się przy zmianie gipsów. Pojawiał się również w trakcie bolesnej rehabilitacji. W chwili obecnej jest on niewielki. Powód stosował środki przeciwbólowe, w dalszym ciągu zasięga konsultacji medycznych w zakresie nadgarstka, który uległ urazowi.

Dowód: opinia sąдово- lekarska z 07.07.2015 r.(k. 137- 138), skierowanie do pracowni diagnostycznej z 17.04.2015 r. (k. 179) i z 13.01.2016 r. (k. 181), Badanie nr (...) (k. 180), zeznania świadka F. O. (k. 82/2), częściowo zeznania powoda M. O. (k. 182/2).

Przed wypadkiem powód był osobą bardziej aktywną fizycznie. W chwili wypadku nie pracował zawodowo, ale miał w planach podjęcie zatrudnienia w miesiącach wakacyjnych. Wypadek i niepełnosprawność w tym okresie uniemożliwiły powodowi podjęcie tego zatrudnienia. Po zdarzeniu, powód przy większym wysiłku odczuwa niewielki ból nadgarstka, który był złamany. Odczuwa odrętwienie tejże ręki przy prowadzeniu samochodu po przejechaniu ponad 30- 40 km. Bezpośrednio po wypadku, powód uzyskiwał pomoc od rodziców przy zmianie opatrunków oraz dowożeniu na wizyty kontrolne, konsultacje medyczne i zabiegi rehabilitacyjne. Do chwili obecnej powód odczuwa lęk w trakcie podróży środkiem lokomocji.

Dowód: zeznania świadka F. O. (k. 82/2), częściowo zeznania powoda M. O. (k. 182/2).

Wartość przed szkodą motocykla marki H. (...) o nr rej. (...), którym w dniu wypadku poruszał się powód, wynosiła ok. 9.300,00 zł brutto. W wyniku doznanych uszkodzeń motocykla w przedmiotowym wypadku, wartość tzw. pozostałości wyniosła ok. 1.500,00 zł brutto. Koszt naprawy wskazanego motocykla wyniósłby ok. 25.782,31 zł brutto, a zatem przekracza jego wartość sprzed szkody.

Dowód: opinia biegłego z dn. 18.05.2015 r. (k. 94–107) wraz z opinią uzupełniającą z dnia 20.07.2015 r. (k. 151- 153).

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. przyjął odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC i przeprowadził likwidację szkody, w wyniku której wycenił wartość naprawy uszkodzonego motocykla na kwotę 10.483,59 zł. Pozwany ustalił odszkodowanie za uszkodzenie motocykla na zasadzie rozliczenia szkody jako całkowitej, przyjmując, iż wartość rynkowa motocykla sprzed zdarzenia wynosiła 9.700,00 zł, a po szkodzie – 4.772,50 zł. Decyzją z dnia 26 października 2012 r., pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 4.927,50 zł z tytułu odszkodowania za uszkodzony motocykl, a decyzją z dnia 15 maja 2013 r.- kwotę 8.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia. Jednocześnie, pozwany wyrażał wolę pomocy powodowi w sprzedaży uszkodzonego motocykla, a najwyższą oferowaną ceną kupna była kwota 4.150,00 zł. Powód nie zdecydował się na odsprzedanie uszkodzonego motocykla.

Dowód: okoliczności bezsporne; decyzja z dnia 15.05.2013 r. (k. 33-34), decyzja z dnia 26.10.2012 r. (k. 60), opinia/kalkulacja nr (...) (k. 61-67), wycena z dnia 11.10.2012 r. (k. 68- 71), akta szkodowe nr szkody (...) oraz akta szkody nr (...), pismo z 06.08.2012 r. z załącznikami (k. 121-124).

Powód nie zgadzał się z wyceną przeprowadzoną przez pozwanego zakład ubezpieczeń, w związku z czym zlecił rzeczoznawcy wykonanie dodatkowej wyceny. Wartość motocykla na dzień zdarzenia, wskazana w prywatnej opinii sporządzonej przez rzeczoznawcę A. L. wyniosła 12.500,00 zł. Powód poniósł koszty związane z tą wyceną w kwocie 565,80 zł.

Dowód: wycena wartości z dnia 09.08.2012 r. (k. 72-74), faktura VAT nr (...) (k. 75).

Podstawą powyższych ustaleń faktycznych stały się dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana, nie budziły one również wątpliwości Sądu. Ustalenia faktyczne Sąd oparł również o zeznania świadka F. O. (k. 82/2), bowiem depozycje wskazanego świadka były spójne, logiczne i rzeczowe, a Sąd nie znalazł podstaw, aby zeznania te kwestionować. W odniesieniu do przedłożonej przez powoda prywatnej opinii w zakresie wyceny wartości motocykla, należy wskazać, iż dowód ten posiada charakter jedynie dokumentu prywatnego, który zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W tym zakresie, wątpliwości Sądu nie budziło ustalenie, iż osoba sporządzająca wskazaną prywatną wycenę, złożyła wskazane oświadczenie w zakresie ustalonej przez nią wartości motocykla. Odnosząc się natomiast do kwestii ustalenia wartości wskazanego motocykla, Sąd posłużył się stosowną opinią biegłego, powołanego w niniejszej sprawie, uznając iż to wskazany dowód jest najbardziej miarodajny w zakresie ustalenia tej okoliczności.

W odniesieniu do zeznań powoda M. O. (k. 182/2) Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części. Sąd nie uwzględnił zeznań powoda jedynie w zakresie jego oceny w przedmiocie wartości motocykla sprzed wypadku z dnia 8 czerwca 2012 r., ponieważ w tym zakresie oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego powołanego w sprawie (k. 94-107, 151-152).

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie była między innymi wysokość należnego powodowi odszkodowania za uszkodzony motocykl, gdyż każda ze stron powoływała się na własną wycenę wartości motocykla. W ocenie Sądu właściwe ustalenie wartości przedmiotowego motocykla wymagało wiedzy specjalnej i stąd koniecznym było powołanie biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń oraz wyceny wartości, kosztów i jakości napraw.

Opinię w zakresie wyceny wskazanego motocykla w niniejszej sprawie wykonał biegły sądowy P. G. (1), który przedłożył opinię z dnia 18 maja 2015 r. (k. 94-107), w której ustalił, iż najbardziej prawdopodobna wartość motocykla,

należącego do powoda, po zdarzeniu wynosi ok. 1.500,00 zł brutto, z kolei przed zdarzeniem wartość ta wynosiła ok. 9.300,00 zł brutto. Nadto, biegły wskazał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi przypadek tzw. szkody całkowitej, gdyż ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego motocykla wynoszą ok. 25.782,31 zł brutto, a więc przekraczają jego wartość przed zdarzenia, wywołującego szkodę.

Do wskazanej opinii zarzuty wniósł pozwany, który w piśmie z dnia 10 czerwca 2015 r. (k. 118-119) podniósł, iż biegły wyszedł poza tezę dowodową sformułowaną przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 19 grudnia 2014 r. (k. 84), twierdząc iż ani strona pozwana, ani strona powodowa nie kwestionowały wartości uszkodzonego motocykla po szkodzie. Jednocześnie, pozwany zarzucił, iż wartość motocykla po szkodzie powinna zostać ustalona na podstawie ich wartości rynkowej, a nie na podstawie hipotetycznych wyliczeń biegłego z systemów eksperckich.

Zarzuty do wskazanej opinii wniósł również powód, który w piśmie z dnia 22 czerwca 2015 r. (k. 191) podniósł, iż biegły wykonując wycenę wziął pod uwagę niewłaściwy model motocykla, przy czym model motocykla stanowiącego przedmiot opinii nie występuje w programie eksperckim, w związku z czym powód powziął wątpliwość, czy wobec tego wycena nie powinna zostać wykonana w oparciu o notowania rynkowe, rejestry cen wolnorynkowych itp. Nadto, strona powodowa wniosła o udzielenie przez biegłego odpowiedzi na pytanie, co stanowiło podstawę do zastosowania trzech wymienionych w opinii korekt.

W pisemnej odpowiedzi na zarzuty z dnia 20 lipca 2015 r. (k. 151- 152), biegły sądowy ustosunkowując się do wskazanych zarzutów podniósł, iż istotnie system Info-Ekspert nie zawiera modelu motocykla należącego do powoda, wobec czego biegły przyjął notowania rynkowe pojazdu najbardziej podobnego i zastosował stosowną korektę z tego tytułu. Nadto, biegły wskazał, iż nie powinno się opierać wyceny wartości pojazdu w oparciu o ogłoszenia, które wykazują charakter życzeniowy sprzedających, a różnego rodzaju aukcje internetowe nie stanowią wiarygodnego źródła określenia ceny towaru, gdyż nie wiadomo czy transakcja została we wskazanym kształcie sfinalizowana. Biegły podał również, iż podstawę do zastosowania korekt stanowił stwierdzony i niekwestionowany stan ponaprawczy, indywidualny zakup za granicą i dostosowanie modelu będącego podstawą wyceny do stanu rzeczywistego. Biegły wyjaśnił także, iż opinie wykonuje wyłącznie i zgodnie z poleceniem sądu, a w konsekwencji podtrzymuje w całości złożoną wcześniej opinię.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego mgr. inż. P. G. (1) z dnia 18 maja 2015 r. (k. 94-107) wraz z opinią uzupełniającą z dnia 20 lipca 2015 r. (k. 151- 152) została wydana przez osobę do tego uprawnioną, dysponującą specjalistyczną wiedzą, a w swojej treści udziela odpowiedzi na wszystkie kwestie istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotu sprawy, zgodnie z odezwą Sądu, jest spójna, jasna i przekonywująca. Zastrzeżenia stron co do treści opinii z dnia 18 maja 2015 r. zostały, w ocenie Sądu, wyjaśnione przez biegłego w jego opinii uzupełniającej z dnia 20 lipca 2015 r. w sposób jasny, spójny i logiczny. Wobec powyższego Sąd uznał opinię biegłego sądowego P. G. (1) z dnia 18 maja 2015 r. wraz z opinią uzupełniającą z 20 lipca 2015 r. za prawidłową, rzeczową i oparł się na nich ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie.

Strona powodowa w piśmie z dnia 14 września 2015 r. (k. 170), w celu zweryfikowania przedmiotowej opinii biegłego, wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Sąd na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 r. (k. 182) oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, bowiem wnioski opinii biegłego P. G. są dla Sądu logiczne i przekonujące, zatem nie istniały wątpliwości wymagające powołania dowodu z opinii innego biegłego. Godzi się przy tym wskazać, iż Sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli przedłożona już opinia nie zawiera luk, nie jest niekompletna, odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest jasna, czyli należycie uzasadniona i weryfikowalna, pozwala zrewidować organowi orzekającemu zawarte w niej rozumowanie, co do trafności wniosków końcowych, naświetla wyjaśniane okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego materiału sprawy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego P. G. z dnia 18 maja 2015 r. wraz z opinią uzupełniającą z dnia 20 lipca 2015 r., spełnia powyższe wymogi. Stwierdzone przez biegłego wartości, zdaniem Sądu, nie budzą wątpliwości, a zastosowane przez niego ustaleń należało ocenić za prawidłowe, co w konsekwencji stanowiło podstawę oddalenia przez Sąd wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

Na gruncie niniejszej sprawy, powód domagał się od pozwanej zapłaty uzupełniających kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania za uszkodzony motocykl. Pozwana odmówiła zapłaty zarzucając, że szkoda majątkowa została naprawiona w całości, a tytułem zadośćuczynienia wypłaciła na rzecz powoda odpowiednią kwotę. Z kolei, zasada odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej nie była przez żadną ze stron kwestionowana, stąd też w niniejszych rozważaniach Sąd nie badał dokładniej przesłanek tej odpowiedzialności. Strony kwestionowały jedynie wysokość przysługującego powodowi zadośćuczynienia oraz odszkodowania za uszkodzony motocykl.

Z przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.- o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. śmierć. W myśl art. 35 tej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Z kolei, stosownie do art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z treścią § 4 cytowanego przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Regulację tę powtarza art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Należy wskazać, iż pojęcie szkody na osobie obejmuje zarówno szkody majątkowe, jak i niemajątkowe. W przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowanemu przysługuje jednorazowe odszkodowanie na pokrycie wszelkich wynikłych z tego powodu kosztów, o czym stanowi art. 444 § 1 k.c. Natomiast stosownie do treści przepisu art. 445 § 1 k.c. naprawienie szkody niemajątkowej (krzywdy) może polegać na przyznaniu poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia. Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego zależy od uznania i oceny przez Sąd konkretnych okoliczności sprawy (vide SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Zadośćuczynienie za uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia sprowadza się do zadośćuczynienia za krzywdę, ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia, w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania dotychczasowej działalności, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawanej jednorazowo. Przy ocenie „odpowiedniej sumy” należy więc brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok SN z 23.02.2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). W odniesieniu do wysokości zadośćuczynienia, przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, a odpowiednie wskazania zostały wypracowane przez judykaturę. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, obowiązuje zasada miarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z dnia 03 maja 1972 r., I CR 106/72, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2001/8 str. 4). Sądowi orzekającemu pozostawiono swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, przez co w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd uwzględnia indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej (tak SN w wyroku z dnia 19 maja 1998 r., II

CKN 756/97). Rozpoznając przedmiotową sprawę, Sąd miał też na względzie utrwalone w orzecznictwie stanowisko, iż zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SN z 18.04.1978 r., IV CR 99/78), niemniej jednak w taki sposób, aby pozostawało w odpowiedniej korelacji z rozmiarem doznanych cierpień, dolegliwości bólowych, następstwami odniesionych urazów i ich wpływem na dalsze funkcjonowanie osoby poszkodowanej, tak by suma zadośćuczynienia nie stała się źródłem wzbogacenia.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał przede wszystkim na uwadze, aby było ono adekwatne do przeżywanych przez powoda cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywności, stopnia i charakteru uszczerbku na zdrowiu, czasu trwania i natężenia, a także ujemnych skutków zdrowotnych, jakie wystąpiły u niego w wyniku zdarzenia. Wprawdzie ból jest odczuciem czysto subiektywnym i niemierzalnym, a w medycynie brak też skali jego odczuwania, niemniej jednak powszechnie wiadomym jest, że urazy jakich doznał powód (złamanie kości promieniowej z przemieszczeniem oraz złamanie wyrostka rylcowatego kości łokciowej z przemieszczeniem, skręcenie stawu skokowego, liczne otarcia) są bolesne. Wskazuje na to również konieczność przyjmowania przez powoda środków przeciwbólowych przez pewien okres po doznanych urazie. Nie bez znaczenia w tym zakresie pozostaje również okoliczność, iż u powoda doszło w dniu 19 sierpnia 2012 r. do powtórnego złamania tej samej kości nadgarstka, do którego najprawdopodobniej by nie doszło, gdyby nie pierwotny uraz. Również z opinii biegłego lekarza L. B. wynika, iż powód bezpośrednio po wypadku do czasu znieczulenia ogólnego odczuwał ból o dużym nasileniu, który zmniejszył się po unieruchomieniu złamania w gipsie, niemniej nie ustąpił całkowicie, nasilał się również w momencie zmiany gipsów oraz pojawiał się w trakcie kilkumiesięcznej rehabilitacji. Biegły stwierdził również występowanie obecnie u powoda bólu na poziomie niewielkim. Niemniej istotnym elementem w przedmiocie oceny rozmiaru krzywdy jest również okoliczność, iż jak wynika z opinii biegłego lekarza L. B., istnieją przesłanki do ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu u powoda w rozmiarze 5%. Doznany przez niego uraz rzutuje na obecną sprawność jego organizmu, co przejawia się w nieznacznym ograniczeniu funkcji ruchowej nadgarstka prawego.

Sąd wziął również pod uwagę kilkumiesięczny okres leczenia oraz rehabilitacji. Obecnie, powód również zasięga konsultacji medycznych w związku z dolegliwościami występującymi w okolicy nadgarstka, który uległ urazowi. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż powód od dnia wypadku był hospitalizowany, wprawdzie przez krótki okres wynoszący 3 dni, niemniej jednak doznane obrażenia powodowały konieczność pozostania przez powoda w szpitalu, co również podlegało uwzględnieniu przy ustalaniu rozmiaru doznanej krzywdy. Nie mniej uciążliwa dla powoda była także konieczność noszenia gipsu przez okres ok. 3 miesięcy, zatem wskazana okoliczność powodowała ograniczenie komfortu jego życia, aktywności fizycznej, możliwości podjęcia zatrudnienia, co również znajduje przełożenie na rozmiar doznawanych przez niego cierpień psychicznych w postaci odczucia bezradności i bezużyteczności.

Obecnie powód ma 23 lata, w chwili wypadku miał 20 lat. Wiek powoda na gruncie niniejszej sprawy nie stanowił istotnej okoliczności wpływającej na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, ponieważ nie miał wpływu na rozmiar doznanego urazu oraz nie wpływał w zasadniczy sposób na efekty podjętego przez powoda leczenia. Należy jednak mieć na uwadze, iż powód jako osoba młoda, powinna posiadać pełną sprawność fizyczną, która obecnie u powoda jest w pewnym stopniu ograniczona w zakresie ruchomości nadgarstka.

Z drugiej strony ustalając należną powodowi kwotę zadośćuczynienia Sąd kierował się zasadą umiarkowanej jego wysokości. Miał Sąd zatem na uwadze to, aby suma zadośćuczynienia stanowiła odczuwalną wartość ekonomiczną, przynoszącą poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Biorąc zatem pod uwagę wszystkie opisane powyżej okoliczności oraz mając na względzie charakter naruszonego dobra, jakim jest zdrowie powoda, uzasadniają one- zdaniem Sądu- przyznanie zadośćuczynienia na rzecz powoda w łącznej wysokości 14.000,00 zł, która w ocenie Sądu jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Biorąc zatem pod uwagę okoliczność, iż pozwany wypłacił już powodowi kwotę 8.000,00 zł w toku postępowania likwidacyjnego, koniecznym było zasądzenie na rzecz powoda kwoty uzupełniającej w wysokości 6.000,00 zł, o czym orzeczono w pkt. 1 lit. a) sentencji wyroku.

Odnośnie zasądzonych odsetek od kwoty zadośćuczynienia, Sąd uwzględnił żądanie powoda w zakresie zasądzenia tych odsetek jedynie od momentu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. od dnia 14 sierpnia 2014 r. (k. 44), gdyż powód żądał odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Należy jednak brać pod uwagę, iż konstrukcja prawa do żądania odsetek przez wierzyciela od dłużnika za czas opóźnienia jest dostosowana do świadczeń typowo pieniężnych i zakłada, że dłużnik wiedział nie tylko o obowiązku świadczenia na rzecz wierzyciela, ale także znał wysokość świadczenia, które ma spełnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CSK 308/09, nie publ.). Z okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, że na dzień doręczenia odpisu pozwu istniały wszelkie przesłanki dające podstawę od ustalenia przez stronę pozwaną należnego powodowi zadośćuczynienia. Równocześnie pozwany w tym dniu zapoznał się z dokładną kwotą, żadaną przez powoda oraz z przedstawionymi przez niego okolicznościami, uzasadniającymi przyznanie wskazanej kwoty. W wyroku z dnia 18 lutego 2011 r., sygn. akt I CSK 243/10 (Lex nr 48109), Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, zgodnie z którym jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c., zasądził od kwoty zadośćuczynienia odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt. 1 lit. a sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie w pkt. 2 sentencji wyroku.

Przechodząc do rozważań w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania za uszkodzony motocykl, wskazać trzeba na wstępie, iż zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z zasadą kompensacyjnego charakteru odszkodowania, winno ono w całości pokrywać szkodę wynikającą z określonego zdarzenia, z którym prawo wiąże obowiązek naprawienia szkody. Art. 361 § 2 k.c. stanowi bowiem, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a stanem majątkowym, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63). W przypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wynikającej z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej do należnego poszkodowanemu odszkodowania znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania, tzn. odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia naprawy uszkodzonego pojazdu i przywrócenia mu stanu, w jakim znajdował się przed wypadkiem. Jednocześnie podkreślić należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przejawia się stanowisko, że świadczenie zobowiązanego, polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy pojazdu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych. A zatem, gdy w danych okolicznościach sprawy zostanie stwierdzony brak ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazany sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej różnicę pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu (vide uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/2001, OSNC 2002/6/74; wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15).

Na gruncie przedmiotowej sprawy, niewątpliwie koszty naprawy motocykla, oszacowane przez biegłego P. G. w opinii z dnia 18 maja 2015 r. na kwotę 25.782,31 zł brutto, znacząco przewyższają jego wartość sprzed zdarzenia wywołującego szkodę, a ustaloną przez wskazanego biegłego na kwotę 9.300,00 zł brutto. Przyjąć należy zatem brak ekonomicznego uzasadnienia dla wskazanej formy kompensacji, bowiem powoduje nieopłacalność naprawy. Należy zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie występuje wypadek tzw. szkody całkowitej, która narzuca zastosowanie metody dyferencyjnej, polegającej na przyznaniu kwoty wyrównującej różnicę pomiędzy wartością motocykla przed i po uszkodzeniu. Z uwagi na powyższe, uwzględniając ustaloną przez wskazanego biegłego wartość motocykla sprzed wypadku, tj. ok. 9.300,00 zł oraz wartość tzw. „pozostałości” - ok. 1.500,00 zł, należy przyjąć, że wskazana różnica wartości wynosi 7.800,00 zł. Trzeba również mieć na względzie kwotę 4.927,50 zł, wyplaconą ze wskazanego tytułu przez pozwanego na rzecz powoda. W konsekwencji, Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany winien w celu pełnej kompensacji, zapłacić

powodowi dodatkową kwotę w wysokości 2.872,50 zł. O odsetkach ustawowych za opóźnienie od wskazanej kwoty, Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., uznając, iż pozwany w dniu wydania decyzji z dnia 26 października 2012 r. ustalającej wysokość przyznanego powodowi odszkodowania winien był przyznać wskazane odszkodowanie w pełnej wysokości, a zatem od tego dnia pozostawał co najmniej w opóźnieniu z zapłatą kwoty uzupełniającej wskazaną wysokość odszkodowania. Trzeba też zaznaczyć, że obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawił się już z chwilą wyrządzenia powodowi szkody (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74). Wobec tego, o powyższym Sąd orzekł jak w pkt. 1 lit. b sentencji wyroku.

Nadto, Sąd uznał, że powodowi należy się zwrot kosztów poniesionych w związku ze zleceniem sporządzenia wyceny wartości motocykla w wysokości 565,80 zł. Ekspertyza ta była niezbędna do zweryfikowania stanowiska ubezpieczyciela i ustalenia, czy zasadne jest żądanie kwoty odszkodowania wyższej od przyznanej przez pozwanego. Z tych przyczyn, uznać należało, że poniesione z tego tytułu przez poszkodowanego koszty pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 czerwca 2012 r. W zakresie żądania odsetek od wskazanej kwoty, Sąd jedynie w części uwzględnił żądanie powoda, bowiem odsetki zasądził od dnia 14 sierpnia 2014 r., tj. od dnia doręczenia pozwu pozwanemu uznając, iż dopiero we wskazanym dniu pozwany miał możliwość zapoznania się z żądaną kwotą ze wskazanego tytułu i od tego dnia pozostawał co najmniej w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. W konsekwencji, Sąd orzekł jak w pkt 1 lit. c i pkt. 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu, orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę, iż żądanie powoda zostało uwzględnione jedynie częściowo. Należy zatem wskazać, iż żądanie powoda zostało uwzględnione w 77,86%, co Sąd ustalił w taki sposób, iż z kwoty 12.121,89 zł, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, którą Sąd ustalił sumując kwoty: 6.000,00 zł 5.556,09 zł oraz 565,80 zł, została zasądzona łącznie kwota 9.438,30 zł, stanowiąca 77,86 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 22,14 %, a pozwany w 77,86 %. Wynagrodzenie profesjonalnych pełnomocników stron w niniejszej sprawie zostało ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. – w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) w wysokości 2.400,00 zł. Biorąc pod uwagę powyższe, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda ze wskazanego tytułu, przy uwzględnieniu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa- 17 zł, kwotę 1.885,64 zł, o czym orzeczono w pkt. 3 sentencji wyroku. Z kolei, od powoda na rzecz pozwanego z tego samego tytułu należało zasądzić kwotę 548,36 zł, o czym Sąd orzekł w pkt. 4 sentencji wyroku.

Na koszty procesu w niniejszej sprawie złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 607,00 zł oraz wydatki z tytułu wynagrodzenia biegłych za sporządzenie opinii- 1388,41 zł. Postanowieniem z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt VI C 292/14 (k. 37), powód został zwolniony od wskazanych kosztów sądowych. Stosownie do treści art. 113 ust 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.- o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, z późn. zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wobec tego należało przyjąć, iż pozwany winien wskazać koszty sądowe zwrócić w zakresie, w jakim uległ w niniejszym postępowaniu, a więc w 77,86 %. W konsekwencji, w pkt. 5 sentencji wyroku, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej, kwotę 473,00 zł (77,86 % z kwoty 607,00 zł) z tytułu części opłaty od pozwu oraz kwotę 1.081,00 zł (77,86% z kwoty 1.388,41 zł) z tytułu części wydatków wyłożonych tymczasowo ze Skarbu Państwa.